

JENEI GYULA

Nincs jó válasz

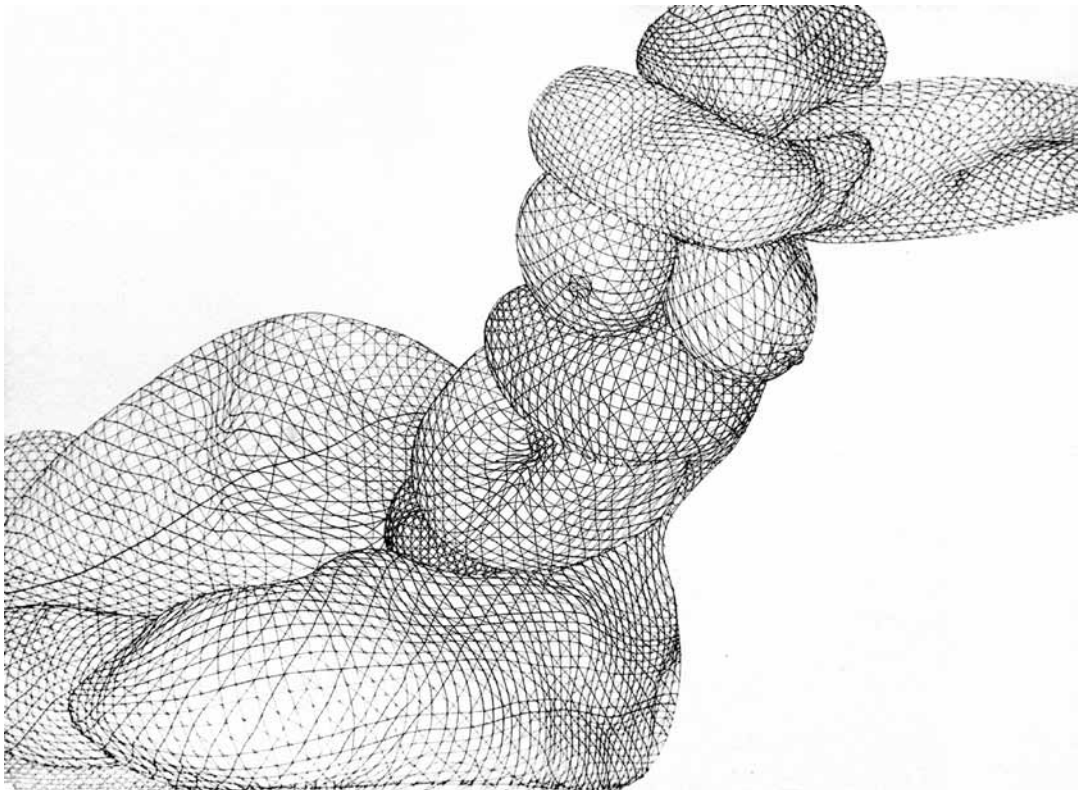
nincs jó válasz arra a kérdésre, amit a közösségi oldalon egy középkorú nő tett föl nekem, aki harminc éve az öröm volt, a jó szagú szél, s akivel félig ébren, félálomban szeretkeztük végig egy furcsa tavasz utolsó éjszakáját. nincs jó válasz, mert azóta nem találkoztunk, nem beszéltünk, és én néha már abban sem vagyok biztos, hogy a jó jó-e, és rossz-e a rossz. talán már az örömet sem tudom megkülönböztetni a közönytől, a gonoszságot a jóindulattól. képes vagyok ugyan határozott véleményt mondani majdnem bármiről, de mindennek az ellenkezőjére is tudok érveket sorakoztatni. már nem emlékszem, hogy abban a szerelemben melyikünk volt az éhesebb. már nem gondolom, hogy tudnám, bizonyos helyzetekben mi a helyes. már nem az vagyok, aki harminc éve voltam, annyi mindent kiharaptak belőlem az évek, s annyi mindent rám is aggattak, hogy legyen mit cipelnem. nincs jó válasz a kérdésre, mert nem tudom, ki az a boldogtalan nő, akit harminc éve bezártam az emlékeim közé, s aki bezárt engem az emlékeibe, ahol mindörökre fiatalok vagyunk és szépek. nincs jó válasz a kérdésre, hogy tudnék-e neki valamennyi pénzt küldeni a túléléshez, mert bajban van egy távoli országban. írja, hogy mennyit kellene előteremtenie minél előbb, s hozzáteszi, ha kérem, elmeséli hosszadalmas, keserves történetét. de nincs jó válasz a kérdésre, hiszen az majdnem olyan, mintha egy vadidegen tette volna föl. rég nem az vagyok, mint amikor összesodrótunk abban a harminc év előtti tavaszban, mert alakítottak, deformáltak a harapások és a súlyok, gyávább lettem, érzékeltlenebb, számítóbb, egyszóval bölcsebb. már észreveszem magamban az aljasságot, a megalkuvó gesztusokat, amik régen is jellemeztek, csak akkor még nem vettem tudomást róluk, vagy megmagyaráztam őket. megmagyarázni most is meg tudok sok mindent. azt is megmagyarázom magamnak, hogy azért nem utalok pénzt, mert fogalmam sincs, ki lehet az a boldogtalan, középkorú idegen, aki most hirtelen bejelölt, és rám írt a közösségi oldalon, ahol ott vagyunk régen, ő is, én is, s talán rá is kerestünk egymásra, de nem jelöltük be a másikat, mert nem tartottuk fontosnak, anélkül is végérvényesen összeköt bennünket valami, vagy éppen sosem kötött, mert a testek találkozását főleg szerelemnek hazudni, többnek, mint ami

JENEI GYULA (1962) Szolnok

valójában volt, de ha az emlékekben mégis szerelemként könyvelte el valamelyikünk, vagy akár mindketten, átcímkezhajjuk-e az érzést harminc év után, amikor már azt sem tudjuk, kik voltunk harminc éve, s hogy merre tévedtünk, távolodtunk el attól a találkozási ponttól, amely valószínűleg már akkor sem volt közös. nincs jó válasz a kérdésre, amit egy távoli országból egy boldogtalan, középkorú, idegen nő tett fel nekem. az is eszembe jut, és nem szégyellem, hogy eszembe jut, hátha nincs is bajban, vagy nem igazán, nem úgy; csak így akar hozzájutni nagyobb összeghez, s mind a nyolcszázhatvankilenc ismerősének hasonló segélykérését küld, mert jövedelmező lehet mások hiszékenysége, segítőkészsége. persze az is baj, ha valaki eljut odáig, hogy így szerezzen pénzt. szóval nincs jó válasz a kérdésre, mert nem tudhatom biztosan, hogy szükségből vagy csalásból folyamodik a jóindulatomhoz, s ha nem küldök, akkor lelketlen fráter vagyok, ha meg küldök, önmagam előtt is balek. bárki megszólíthat, akár az utcán egy hajléktalan, vagy prospektuson, multiplakáton valami alapítvány, amelyik gyermekétkeztetésre, kórházi műszerre gyűjt, és szoktam is adakozni, hogy megnyugtassam, lecsendesítsem a lelkiismeretemet, mert bizony annak lehetne oka háborogni, hisztizni, ha figyelnék rá, de nem figyelek, csak néha, amikor kikerülök egy koldust, vagy ha olyan kérdést szegez nekem a közösségi oldalon egy boldogtalan, középkorú nő, akivel valamikor szerettük egymást, amire nincs jó válasz. mert mi történne, ha mégis utalnék egy összeget? rendszeressé válnának a pénzkérései? vagy elmondaná a történetét, amit nem merek elmeséltetni vele, mert nem akarok visszabonyolódni egy lejárt szavatosságú kapcsolatba, amit nem jól főztünk, nem jól tálaltunk, nem tettünk bele elég jó minőségű tartósítószeret, s megromlott, megsavanyodott, megecetesedett valahol az emlékek hátsó kamrájában, és már csak az éhségre emlékszünk, meg a falásra, és hogy jó is volt. szóval nem akarom elmondani vele, hogy amikor kiment az idegen országba, mert elhitte, hogy ott könnyebben lehet egy középkorú nőnek pénzt keresni, érvényesülni, valami magyar vállalkozáshoz vetette a véletlen, de amikor mindenféle szemétségek miatt továbbállt, az új munkahelyén kiderült, hogy az előző ügyeskedett a társadalombiztosítással is, és akkor a középkorú nő, akit valamikor szerettem, akivel szerettük egymást, beszorult valami hivatali helyzetbe, s most a büntetésre gyűjt, amit napokon belül ki kell fizetnie, mert ha nem, akkor kiutasítják a távoli, idegen országból. ha

megkérdezném tőle, hogy tudta annyira lenullázní magát, hogy nincsenek barátai, ismerősei az elmúlt harminc évből, akiktől pénzt kérhetne, bizonyára azt is megmagyarázná, ezért inkább nem kérdezem, mert nem akarom tudni, hogy mi van vele, mert már nem érdekel, miközben azt veri a szívem: *ó de mégis*. arra gondolok, ha én leszek bajban, rajtam se segít senki. nem is várom el, hogy segítsen. persze szeretném, ha mégis, de hát én se segítek, mert egyre öregebb vagyok, egyre nyűgösebb, és már semmi sem érzékenyít el, és már minden elérzékenyít, érzélgős, egyre gonoszabb vénember leszek, és nem bízok senkiben, nem számítok már semmire, csak arra, hogy pár év múlva minden mindegy lesz. mindegy, amit tettem vagy nem tettem, hogy elérzékenyültem-e azon a kérdésem, amit egy középkorú nő tett fel nekem valamelyik közösségi oldalon, s amire sehogyan sincs jó válasz, mert már nem azok vagyunk, akik harminc éve, amikor még szépek voltunk és éhesek. már nem az vagyok, és ő sem az, akinek azon a reggelen meztelen szájára sütött a nap, s úgy mondta, duruzsolta, ejtette a szavakat, hogy most mégsem hiszem, hogy hazudna, inkább azt, hogy tényleg bajban van. de tudni csak azt tudom, nincs jó válasz a kérdésére.

NAGY PÁL, *Buja formák*, 1975–79